

IRODALOM

Volkert: A fajsúly nagysága és eloszlása a fenyőtörzsekben. (Untersuchungen über Grösse und Verteilung des Raumgewichts in Nadelholzstämmen.) J. D. Sauerländer kiadása. Frankfurt a. M., 1941. Ára kötve, külföldön: 3.75 RM.

A Göring Hermann Német Erdészettudományi Akadémia Kiadványainak 2. köteteként megjelent munka gyakorlati szempontból is igen figyelemreméltó.

Tudjuk, hogy a fajsúly a fa számos fontos tulajdonságával (szilárdság, keménység, kopásellenállóság, hang- és hőszigetelés, aszás, dagadás) igen szoros kapcsolatban áll. Míg azonban ezek közvetlen számszerű értékelése gyakran igen nagy nehézségekbe ütközik, a fajsúly pontos megállapításán keresztül kielégítő képet kaphatunk róluk.

Tudjuk azt is, hogy a fa építőipari felhasználásához elsősorban szilárdsági adatait kell ismernünk. Ezek azonban meglehetősen bizonytalanok, illetőleg olyan tág határok között ingadoznak, hogy a teherbírás biztonságát igen magas értékkel kell megszabni.

Láthatjuk tehát mindezekből, hogy a fa helyes, takarékos felhasználásának az egyik alapvető feltétele, hogy a fajsúly változásának a menetét a lehetőleg pontosan rögzíthessük és a különböző alakú és felépítésű törzseket csak olyan műszaki célokra használjuk fel, amelyeknek valóban megfelelnek.

A lemezekké, szálakká, rostokká, vagy porrá feldolgozott faszek sokkal egyöntetűbb anyagot képviselnek, mint a nyersfa, amelyből származnak. Ez is azt bizonyítja, hogy olyan tulajdonságok, amelyeket eddig önmagukban igen jelentősnek tekintettünk (évgűrűszélesség, csavarosnövés, görbeség) csak mint a vegyi és mechanikai adottságoknak — főleg pedig a fajsúlynak — a függvényei esnek a latba.

A szerző vizsgálatainál Mayer-Wegelin iskolájának a tanítását követte, amely a fajsúlynak a törzsben való változását illetően lényeges különbségeket talált a megvizsgált lúcnál és erdeifenyőknél.

A 130 oldalra terjedő, igen alapos és minden részletre kiterjedő munka, amelyet egyben iskolapéldának tekinthetünk, miként kell hasonló feladatokat megoldani, a következő 5 kérdésre kívánt feleletet adni:

1. Mennyire jellemző a fajsúly változása a fafajokra általában?
2. Milyen mértékben változik a fajsúly az egyes fafajoknál?
3. Milyen a fajsúly nagyságának és eloszlásának a változása valamely állomány egyes törzseinél?
4. Elegendő-e az évgűrűszélesség és fajsúly eddig ismert viszonya a fajsúly változásának a magyarázatára?
5. Mik a fafaj és törzsalak szerint észlelt fajsúlykülönbség mélyebb okai?

Ezekre a kérdésekre nagy körültekintéssel megválasztott vizsgálati anyag és lelkiismeretes laboratóriumi munka alapján adja meg a választ a szerző, aki fejtegetéseinél Metzger ismert elméletéből indul ki, hogy t. i. az élő fatörzs egyik végén befogott, egyenletesen terhelt tartónak tekintendő.

A vizsgálatok a lúcnál és erdeifenyő mellett a jegenye-, sima- és vörösfenyőt, valamint a douglast is felölelték; a törzselemzések eredményét a táblázatokon és függvényrajzokon kívül számos, kitűnően szemléltető metszet is megvilágítja.

További részletezésre, sajnos, nincs helyünk és ezért rövid összefoglalásban csak jelezzük, hogy a szerző megállapítása szerint: a fajsúly nemcsak a csökkenő évgyűrű-szélességgel, hanem egykorú állományon belül a törzserősség apadásával, a testesség fokozódásával és a korona nagyságával is növekszik.

A fajsúly értékének a fapalástban való változása szerint a szerző öt típust állapított meg, de hangsúlyozza, hogy egyetlen típus sem jellemző valamely fafajra, mert a növekvés menete szerint nemcsak ugyanazon fafajon, hanem állományon belül is több típus fejlődhet ki.

M.

Zsombory Ignác: Az erdőhasználat gyakorlati kézikönyve. (A „Magyar Fapiac“ kiadása. Budapest, 1941.)

Dicsőretre méltó feladatra vállalkozott mind a kiadó, mind a szerző, amikor a sorozatos átképző tanfolyamokról kikerülő, új keresetény fakereskedő-szakma tagjainak a kezébe olyan vezérfonalat kívántak adni, amely a kezdet nehézségein átsegíti őket és elméleti tudásuk alapjául szolgálhat.

Ilyen szemmel kell tehát néznünk Zsombory 84 oldalas kis munkáját, amelynek éppen rövidsége az egyik legnagyobb előnye.

Bevezetőül megismerteti olvasóit az erdő fogalmával és használatával, azután külön fejezetekben tárgyalja — az óriási anyag cél-szerű, igen ügyes megrostálásával — a fa kitermelését, felkészítését, választékolását, összegyűjtését, tárolását, az erdő melléktermékeit és befejezőül a fa műszaki tulajdonságának a javítását.

Könyvében megvan mindaz, amire a kezdőnek szüksége van; az alapvető ismeretek birtokában pedig a szakirodalom egyéb termékei is hozzáférhetőkké válnak az érdeklődők számára.

A könyv ára 6.— pengő; beszerezhető a „Magyar Fapiac“ kiadóhivatalánál, Budapest, V., Nádor-utca 26. M.

Szoncso László: Telepítsünk géperezű digózással és szikes legelők helyén mechanizált mezőgazdasági üzemekkel. (A szerző kiadása, Budapest, 1941.)

Érdekes és bátor tervezet, amely feltétlen figyelmet érdemel.

Az általános rész a szikesek digózás útján való javításának az eddigi módszereit tárgyalja és rámutat arra, hogy a kézierővel végzett munka — nehéz és költséges volta miatt — a legfőbb akadály a magyarányú telkesítésnek. Többezer hold szikes legelőt csak célszerűsített eljárásokkal lehet bőventermő szántókká átalakítani és a hazai többtermés szolgálatába állítani.

Erről szól a munka második része, amely a szerzőnek a talajvizsgálatok végrehajtására, a digó föld kitermelésére és elhordására vonatkozó terveit és számításait ismerteti. A géptervek legfontosabbika a digózó-gép, amelynek a megvalósításával a digó föld rendkívül olcsón lesz kitermelhető. A tervbeli digózó-gépben egymás mögött teljesítmény szempontjából sorbakapcsolt kotróművek nyernek elhelyezést. Ezzel az új műszaki megoldással a világ minden eddig ismert kotrógépénél többszörte nagyobb teljesítményű és így többszörte olcsóbb kotrási munkát végző gép létesíthető. A digózó-gép érdekes megoldással talajcsoportosítást is végez és a digózással kapcsolatos segéd-munkák (bélvízrendezés, sáncolás stb.) elvégzésére is használható.

A digózás célszerűsítése a szerző számítása szerint nemcsak magángazdasági, de államháztartási — elsősorban adózási — szempontból is jelentős előnyökkel jár, mert pl. 1 k. hold terület 250 pengő javi-

tási költségével egyenlő összeg a közvetlen és közvetett adózás útján már 3 esztendő alatt befut a kincstárhoz.

Különösen érdekes azonban az, hogyan képzeli a szerző a telkesítéssel kapcsolatban egy magyarányú telepítés kereszttulvitelét.

Szerinte a szikes és általában mészigényes legelőterületeknek szántókká való feljavítása gyorsan végrehajtható lesz nagy, ezer, ötezer, tízezer hold terjedelmű mechanizált mezőgazdasági üzemek létesítésével. „Lucernagyarak“, „gabonagyarak“ alapíthatók aránylag kevés építménnyel és nagy típusú traktorok, különölegesen talajmívelő eszközök, vetőgépek, aratógépek, stb. alkalmazásával. A szántóvá feljavított legelőterületek a javítás kezdetét követő néhány év múlva teljeses szövetkezeteknek adhatók át, amelyek egyideig még folytathatják a mechanizált jellegű és főleg szalmatrágyázást használó gazdálkodási módot, de később fokozatosan áttérhetnek a belterjes és sok haszonállatot tartó gazdálkodásra.

Ez az elgondolás a tervezet egyik legfontosabb része! A nagy mezőgazdasági üzemegységek beruházási költségei és forgótőkéi nemzeti termelési kölcsön kibocsátása útján volnának fedezhetőek. A talajjavítások (digózás, márgázás, sáncolás stb.) révén előállítható terméstebbletek a közvetlen és közvetett adózás útján növelni fogják az államkincstári bevételeket. Ezeknek a nyilvántartható bevételeknek egy bizonyos hányadát 20—25 esztendőn keresztül az állampénztárban az összes többi bevételektől el lehetne választani és telepítési célokra kelene felhasználni. Ilymódon egy óriási alap volna létesíthető, amely minden telepítési gondunkat megoldhatja. Csak egy nagyszabású telepítésfejlesztő törvényre lenne szükség hozzá.

A szerző tervezete — úgy értesülünk — az illetékes helyeken igen kedvező fogadtatásra talált.

A 15 ábrát tartalmazó 22 oldalas füzet ára 3 pengő; megrendelhető a Pátria Irodalmi Vállalat és Nyomdai Rt. könyvosztályánál, Budapest, IX., Üllői-út 25.

Faber György: Gazdatiszti Címár. (A Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületének a kiadása. Budapest, 1941.)

A M. G. O. E. régóta érzett hiányt pótolta a 340 oldalra terjedő zsebkönyv kiadásával, amely vármegyenkénti és urdalmak szerinti betűrendes felsorolásban közel 4000 nevet tartalmaz, a gazdatiszt születési évének, végzettségének és hivatali állásának a megjelölésével.

Az Országos Mezőgazdasági Biztosító Intézetnél bejelentett magán-szolgálatban álló erdőmérnökök és erdészek nevét is megtaláljuk a címárban, amelyet azonban főleg a gazdatiszti kar tagjai vártak nagy érdeklődéssel; bizonyítja ezt az is, hogy a Címárra több mint 1000 előzetes megrendelés érkezett.

A kötet ára 15 pengő, a M. G. O. E. tagjai kedvezményesen 5 pengőért kapják. Megrendelhető: A Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületénél, Budapest, V., Arany János-u. 5.

HAZAI FOLYÓIRATOK.

A Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Közlönye. (LXXV. kötet. 1941.)

49—50. sz. — Kovács O.: Tapadófeszültségek elosztástörvénye bealazott rudakon.

50—52. sz. — Barna J. dr. és Pinkert B.: Barnaszénkátrányolajok szétválasztása savak hatására. — Rihmer P.: Grafikai törekvések a városrendezésben.

A Műszaki Világ. (V. évf. 1941.)

26. sz. — *Árvay J. dr.*: Karácsony. — *Hoepfner G.*: Országos Gazdasági Tanács. — *Fridrich L.*: Műemlékek fenntartása. — *Kováts A.*: A világháború és a magyar ipar. — *vitéz Becsés K.*: A Svábhegy forgalmi viszonyai. — *Ifj. Sorg A.*: Anyaggazdálkodási kérdések az építőiparban. — *Dörne E.*: A tervszerű városfejlesztés. — *Szesztay S.*: A tagosítás problémái és a mérnökutánpótlás. — *Fehrentheil-Gruppenberg L. dr.*: Kényszertermelés. — *Lechner J. dr.*: A Vár rekonstrukciója:

A Vadászkutya. (II. évf. 1941.)

12. sz. — *Gróf Erdődy R.*: Rókakopóink — *Forti J. dr.*: Légszimat és talajszimat. — *Sallak A.*: Csobán. — *Aigner Ö.*: Miért nem terjed hazánkban a vizslaszat.

Bányászati és Kohászati Lapok (LXXIV. évf. 1941.)

24. sz. — *Domony A.*: Alumíniumból és ötvözetéből készült félkészgyártmányok hólyagosodását előidéző körülmények vizsgálata. — *Mazalán P.*: Hozzászólás dr. Papp Ferenc egy. m. tanár „Budapest meleg gyógyforrásainak értéke és érdeke” című cikkéhez.

Bástyánk. (I. évf. 1941.)

2. sz. — *Mécs E.*: Két évtized. — *Zilahy L.*: Levél a „Bástyánk”-hoz. — *Gacs J.*: A magyar fejlődés útja. — *Vági I.*: A Cambrai harcikosci csata. — *Barczy M.*: A kémia a háborús önellátás szolgálatában. — *Polgáry S.*: Hivatástudat: újjászületés. — *Posgay L.*: Pár szó az egyenruhánkról.

Halászat. (XLII. évf. 1941.)

12. sz. — *Mike F. dr. és Varga L. dr.*: Hazai pisztrángtenyésztésünk irányelvei és kilátásai. (11. közl.) — *Ifj. Szabó Z. dr.*: A bolharákok élete. — *Lukács K. dr.*: A magyar halászat multjából. — *Jaczó I. dr.*: A pontyok járványos betegségeinek kórokozói.

Köztelek. (LI. évf. 1941.)

49. sz. — — r — ő: A mezőgazdasági tudás alapjai. — *Villax Ö. dr.*: Adatok hazai szófajtáinkhoz. — *F. T.*: Kevés a magyar növény-nemesítő. — *Döhrmann V.*: A felszabadult keleti vármegyék juh-tenyésztése. — *Párniczky Z.*: Szarvasmarhahízalás hadigazdálkodásban. — *Szokolyai Zs.*: Hogyan lehetne megoldani a téglahiányt. — *Faber Gy.*: Még egyszer a mezőgazdasági szociálpolitika hovatartozandóságáról.

50. sz. — *Pörnecei J.*: A mezőgazdaságfejlesztés és az akadémiák reformja. — *Kováts L. dr.*: Szabad-e a talajvédelem nevében rossz szokásnak minősíteni a tarlóhántást és az őszi mélyszántást. — *Schweiger L. dr.*: A szójabab szalma, mint állati takarmány. — *Varga F. dr.*: A fenőgyanta termelése. — *Somssich L. dr.*: Beszámoló az év agrár-eseményeiről. — *Bárányos K. dr.*: Időszerű mezőgazdasági kérdések. — *Fabricius E.*: Alkalmazkodás növénytermesztésünk terén. — *Konkoly-Thege S.*: Az állattenyésztés a jövő. — *Rege K. dr.*: Háborús üzemszervezési gondok. — *Herodek S. dr.*: Tartsuk fenn törzsállományunkat. — *Toldy M.*: Dohánytermesztésünk fejlesztésének lehetőségei. — *Witthen B.*: Gazdaadóztatás Németországban. — *Vermes A.*: A sajtó, a film és a rádió a mezőgazdaságfejlesztés szolgálatában. — *Surányi J. dr.*: Egy új cukornövény. I. — *Grábner E.*: A fűfélék magtermesztésének és nemesítésének gyakorlati értéke. — *Kadocsa Gy. dr.*: A meztelen csiga tömeges jelentkezése. — *Wellmann O. dr.*: Szarvasmarhatenyésztésünk

jövőjének biztosítása. — *Báldy B.*: A magyar baromfifajták jelentősége. — *Rohringer S.*: Magyar hajók a tengeren. — *Pettenkoffer S.*: Az 1941. évi borok kezelése és javítása. — *Ormándy J. dr.*: A vagyon évvégi értékelése. — *alsóeöri Farkas G.*: A kerti eper szántóföldi termesztése.

Magyar Fapiac. (III. évf. 1941.)

49. sz. — —: A magyar-német fagazdaság.

50. sz. — *Istvánffy J.*: Termelési feladatok a visszatért területeken. — *v. Simonkay Gy.*: Kárpátalja fagazdasági kérdéseiről. — *Foghtüy M.*: A tiszai szállítási lehetőségekről. — *Lingel J.*: Keményfafeldolgozó ipar 1941-ben. — *Szabó Ö.*: A faszénkereskedelem megoldásra váró problémái. — *Fényi B.*: A szénkereskedelem helyzete. — *Földváry L. dr.*: Fenyőfával kapcsolatos kérdések. — *Ráth-Végh K.*: Beszámoló a parketta piacról. — *Csernó A. dr.*: Fokozni kell a fatermelést. — *Veress L. és Gyürk I.*: A telepes kereskedelem 1941-ben. — *Baráth A.*: „Székelyföldön a fatermelést kell elősegíteni. — *Koncz K.*: A tüzelőanyagkereskedelem megszervezése. — *Bertalan I.*: A bányafaelátás ügye.

52. sz. — *Vangel Gy.*: A talpfatermelés kérdései. — *Vashegyi-Vid. J.*: Faellátási problémák.

Magyar Statisztikai Szemle. (XIX. évf. 1941.)

10. sz. — *Jchan B. dr.*: A fertőző betegségek elleni küzdelem utolsó 10 éve Magyarországon. — *Hein J. dr.*: Az órabérek alakulása Magyarországon és a külföldön 1929-től 1939-ig. — *Heller A. dr.*: A belga munkabérstatisztikai felvétel tanulsága. — *Kovács A. dr.*: Thirring Gusztáv emlékezete.

Mezőgazdasági Közlöny. (XIV. évf. 1941.)

12. sz. — *Farkas Á.*: Erdélyi kisgazdaságok állattartási formái és azok teljesítő képessége. — *Csiky Á. dr.*: A teljes műtrágyázás jelentőségéről. — *Mayer B.*: A m. kir. Államvasutak teljesítményei az 1940. évben. — *Szentmártoni L.*: Állategészségügyi viszonyaink az 1938. esztendőben. — *M. B.*: Az európai mezőgazdaság jövője. — Svédország gazdasági helyzete.

Nimród Vadászlap. (II. évf. 1941.)

35. sz. — *József főherceg tábornagy*: A Duna partján és a Kárpátok ormán (4. közl.).

36. sz. — *Sólyom*: Karácsonyvárás. — *Szederjei A.*: Szarvasbögés. — *Geleta J.*: A szibériai mókus és akik vadásszák.

Technika. (22. évf. 1941.)

10. sz. — *Babits V. dr.*: Audiofrekvenciájú transzformátor és fojtótekeres méretezése. — *Ifj. Dümmerting Ö.*: A ferencesrend középkori csúcsíves stílus építészetének emlékei Magyarországon. II. — *Urbanek J. dr.*: A színmérés alapjai. — *Muttnyánszky A.*: Siklófék laza féktuskóval. — *v. Zsoldos L.*: Nagynyomású légszivattyúk.

Természettudományi Közlöny. (73. kötet. 1941.)

12. sz. — *Rapics R.*: Korunk biológiai irányai. — *Kulin Gy. és Háeffner T.*: A műkedvelő csillagászat tudományos értéke. — *Erdey-Gruz T.*: A növényi sejtek plazmájának szerkezetéről. — *v. Varga L.*: A Lagoda-tó.

Vadászat. — Halászat. (IX. évf. 1941.)

23. sz. — *gr. Festetics P.*: Téli hajtások. — *Szádeczky Kardoss B.*: A Közigazgatási Bíróság elvi jelentőségű határozatai. — *Fenczik J. dr.*: A rahói medvebocs tragédiája.

Vadászúság. (I. évf. 1941.)

7. sz. — *Panka K. dr.*: Javaslat a vadkárók csökkentésére. — *Plentzner F.*: A három öreg. — *Péchy-Horváth R.*: Téli gondok az etetők körül. — *Berényi V.*: Gébicseink. — *Gy. Erdély Gimvadalómánya.*

8. sz. — *Szent-Ivány G. dr.*: Meghalt Szent-Ivány József. — *Mészáros P.*: A tilalmi idők végleges rendezése. — *Gy. Takách Gy.*: Az északamerikai vadjuh. — *Sárréti Gyöngy-golyóval*, betétcsővel nem kísért az ördög. — *Bieger W.*: Vadásztrofeáink megszabott rendszer szerinti bírálata.

9. sz. — *Mészáros P.*: Milyen intézkedéseket tettünk hat évtized alatt az orvvadászat megakadályozására. — *Vásárhelyi I.*: Adatok a mezeigörény életmódjához. — *Plentzner F.*: A két Mindszent. — *Ajtay L.*: Kegyelemdöfés-kegyelemdöfés. — *Gy. Takách Gy.*: Ósbikára ös-fenyvesben. — *Szekeres I. dr.*: Az erdélyi vármegyék alispánjaihoz!

KÜLFÖLDI LAPSZEMLE.

ALLGEMEINE FORST- UND JAGD-ZEITUNG. 1941. 12. sz.

Puster: A sejt és a fejsze az erdészeti üzemben. (Zelle und Axt im forstlichen Betriebe.) 317—323. old.

A faállománynak a természeti adottságok alapján lehetséges fejlődését az emberi beavatkozás nagy mértékben szabályozhatja.

A szerző az ismert adatok alapján összehasonlítja a leggyakrabban alkalmazott gyéritési eljárásokat és az *angol módszert* (a versenytársak eltávolítása, a segítők megtűrése és az elnyomottak gyámolítása) igen megfelelőnek tartja.

DER DEUTSCHE FORSTWIRT. 1941. 99/100—103/104. sz.

Saari: A finn magánerdőgazdaság. (Die forstpolitische Behandlung der finnischen Privatwaldwirtschaft.) (713—717-ig és 725—726-ig.

Finnország 24.8 millió ha erdőterületének 60.5 százaléka magántulajdon és ennek közel háromnegyed része kis-, vagy 200 ha-on aluli középbirtok.

A magánerdőknek a finn fatermelésben tehát igen jelentős szerepük van és így természetes, hogy teljesítőképességük fenntartása, sőt növelése különös gondja a felelős tenyészőknek.

A szerző rövid összefoglalásban ismerteti a régebbi törvényes intézkedéseket, amelyek az 1886-i erdőtvény óta nemcsak az oktan erdőpusztítás megakadályozására szolgáltak, hanem az erdőbirtokosokból tartományonként alakított és szakképzett személyzet munkájára támaszkodó ú. n. *erdészeti bizottságok* létesítésével igen hasznosan szolgálták az erdőgazdaság fejlődésének az ügyét.

A legutóbbi, 1928. évi erdőtvény ezeknek a bizottságoknak a számát szaporította, hatáskörüket kiterjesztette és az érdekeltek széleskörű bevonásával nemcsak munkájukat tette termékenyebbé, hanem az általános bizalmat is nagyban fokozta velük szemben. A bizottságok t. i. félhivatalos szervek, olyan értelemben, hogy a hafáskörük alá tartozó magánerdőgazdaságok szakbeli irányítását érdekképviseleti ala-

pon látják el, de határozataik érvényesítése céljából szükség esetén az állami hatóság kényszerítőerejű segítségét is igénybe vehetik.

Igen nagy munkát végeztek az utolsó évtizedben a lápok lecsapolása és telkesítése terén; ezekhez a munkálatokhoz az állam közel 20%-os készpénz-támogatással és a munkaérték 70%-át kitevő olcsó kölcsönrel járult hozzá.

Bünau: Erdei csemeték nevelése a keleti tartományokban. (Forstpflanzenzucht im Osten und für den Osten.) 733—735. old.

A birodalmi nagy erdősítési tervet sikerének egyik lényeges előfeltétele, hogy kellő számú olcsó csemete álljon az erdőgazdaságok rendelkezésére. A szerző igen helyesnek tartja, hogy az állami felügyelet erre a kérdésre is kiterjed és az üzletszerűen csemeteneveléssel foglalkozó összes üzemek számára megszabja, milyen és mennyi csemetét termeljenek. Szükségesnek véli azonban, hogy a csemetekertek száma Kelet-Poroszországban szaporittassék és a szakképzett személyzet számának emelésére is megfelelő intézkedések történjenek.

Jordan: Vadpatakszabályozás a Védnökségben. (Zur Wildbachverbauung im Protektorat. 736—737. old.

A kis ismertetés mellékleteiként közölt 5 fénykép igen eredményes munkáról tesz tanulságot.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN. 1941. 12. sz.

Knuchel: Az erdőgazdaság és az elgázosítás céljaira szolgáló fa termelése. (Waldwirtschaft und Bereitstellung von Gasholz.) 297—304. old.

Svájcban jelenleg mintegy 1500 tehergépkocsi üzemanyagát szolgáltatja fagáz és 1941 október hó elején 4279 fagáz-generátor volt üzemben; ezeknek a faszükséglete összesen évi 500.000 ürm., tehát több, mint amennyi a svájci papírfogyasztás nyersanyaga.

A szerző hangsúlyozza, hogy fagáz előállításához csak olyan választékokat szabad használni, amelyek más célokra kevésbé alkalmasak, nehezen értékesíthetők, de óvakodni kell attól, hogy a háború okozta különleges helyzetben az erdőgazdaság egyéb régi fogyasztóit elveszítse.

Neunkirchben a község, a kanton az erdészeti kísérleti állomás és a szövetségi főerdőfelügyelőség anyagi hozzájárulásával 1939-ben egy „gázfa”-telep létesült, amely ennek a különleges választéknak a legcélyszerűbb előállítására és szárítására vonatkozólag végez beható kísérleteket.

A fa feldarabolását egy önműködő *Jonneret*-féle körfűrész végzi, szárítása pedig a célnak megfelelően épített silókban történik.

Schweingruber: Gázfa előállítása Zürichben. (Die Gasholzfabrikation in der Schenkung Dapples in Zürich.) 304—311. old.

Svájc a jelenlegi háború tanulságain okulva, minden erejével arra törekszik, hogy ellátását, amennyire csak lehet, függetlenítse a külföldtől. Ezért a „Holzgas-Generator A. G.” megbízásából a *Dapples* nevű zürichi cég korszerű gázfa előállító telepet létesített, amely a neunkirchbeni kísérletek eredményeit hasznosítva, tömegtermelésre rendezkedett be.

A szerző részletes leírást ad az üzembről és teljesítőképességéről.

Rodák: Az erdőmunkásokról. (Otázka lesného robotníctva) 50/52. sz. 9. old.

Saját tapasztalatai alapján is hangsúlyozza, hogy szakképzett munkásokat — amelyekre minden erdőgazdaságnak igen nagy szüksége van — csak állandó munkaalkalom nyújtásával lehet nevelni és megtartani.

KÜLÖNFÉLÉK

HALÁLOZÁS.

Hinfner György ny. miniszteri tanácsos 1941. december hó 14-én, életének 74. évében, Budapesten elhunyt.

A Megboldogult az 1893. évben tette le az erdészeti államvizsgát. Rövid ideig tartó kincstári szolgálat után az 1894. évben a kir. közalapítványokhoz lépett át és itt előbb mint erdőrendező, majd mint segéderdőtiszt és erdőgondnok, végül pedig — az 1916. évtől kezdődően egészen az 1926. évben bekövetkezett nyugállományba vonulásáig — mint a királyi közalapítványi erdőgazdaságok központi vezetője a m. kir. vallás- és közoktatásügyi minisztériumban működött.

Egyike volt a régi vágású erdészek utolsó képviselőinek, akik még a néhai *Bedő Albert* képviselte magyar erdőgazdaságot ismerték és példaképüket minden tekintetben — még a külsőségekben is — követni igyekeztek.

Szaktudásának fanatikus művelője, az erdő, és a vadgazdaság rajongója távozott körünkől vele, akire mindenki, akinek szerencséje volt őt ismerni, mint a melegszívűség, a barátság és az atyai jóindulat megtestesítőjére fog visszaemlékezni.

Nyugodjék békében!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS.

A karácsonyi ünnepek és az új év alkalmával olyan sokan kerestek fel jókívánataikkal, hogy figyelmüket külön-külön megköszönni a mai rendkívüli időben nem áll módomban, ezért ezúton mondok hálás köszönetet és részemről is a legjobbakat kívánom.

Budapest, 1942. évi január hó 3-án.

Molcsány Gábor
miniszteri osztályfőnök.

ÜDVÖZLÉS.

Mindazoknak a kedves Kartársaknak, akiket az ezévi ki-nevezés, előléptetés és kitüntetés érintett, ezúton kívánok kartársi szeretettel minden legjobbat.

Bíró Zoltán
ügyvezető.